

www.nevo.co.il

תפ (ת"א) 6815/99 מדינת ישראל נ' אבישי צפור

בתי המשפט

תפ 006815/99

בבית משפט השלום בתל אביב - יפו

בפני כב' השופטת ח. כוחן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נבות מנור

ע"י ב"כ עו"ד

נגד

אבישי צפור - בליווי

הנאשם

זוהר ברזילי

ע"י ב"כ עו"ד

מהסניגוריה הציבורית

כתב האישום שהוגש נגד הנאשם מייחס לו שני אישומים: הראשון, בגין מעשה מגונה בקטין והאישום השני, בגין הפרת הוראה והטרדת עד.

הכרעת דין

בללי

1. כתב האישום שהוגש נגד הנאשם מייחס לו שני אישומים: הראשון, בגין מעשה מגונה בקטין והאישום השני, בגין הפרת הוראה והטרדת עד.

2. הנאשם הודה בהפרת ההוראה החוקית וכפר בכל השאר.

3. האישום הראשון מתייחס לשלושה אירועים:

א. ב- 3.1.99 הנאשם חיבק במותניים את הקטינה והצמיד את גופו לגופה.

ב. ב- 4.10.99 הנאשם תפס את רגליה של הקטינה, הפשיל את שולי מכנסייה וחיבק את רגליה.

ג. במועד שקדם לשני האירועים הנ"ל, הנאשם ליטף את לחיה של הקטינה.

4. המתלוננת והנאשם מתגוררים באותו בנין דלת מול דלת.

פרשת התביעה

--- סוף עמוד 1 ---

5. התיק מתבסס, רובו ככולו על עדות המתלוננת, שני נוח, בת 13 ½, אשר העידה על האירועים לפי סדר התרחשותם:

א. באחד מימי החופש הגדול, היא חזרה מהבריכה ביחד עם ידידה, לירן. הם ישבו בכניסה לבנין שלה והקניטו אחד את השני. הנאשם חלף במקום וחשב שהם קיללו אותו. הוא פנה אליה ושאל, "קיללת אותי?" ועשה תנועה עם היד כאילו הוא מתכוון לסטור בפניה. היא ולירן אמרו לו שהם לא קיללו אותו ואז הוא ליטף אותה בפנים והלך.

ב. בשעות הצהריים היא ירדה לטייל עם כלבה, תוך שהיא משוחחת בטלפון האלחוטי עם חברתה, ליאת. בתום

הטיול, היא נכנסה למעלית והנאשם נכנס בעקבותיה. הוא דחף אותה לכיוון המראה שבמעלית, חיבק אותה במוותניים נצמד אליה ושאל אותה מתי היא תבוא לשתות אצלו קפה. היא ניסתה להזיז אותו ואמרה לו "די תעזוב אותי". ליאת שהייתה בקו השני של הטלפון שאלה מה קרה. כאשר היא יצאה מהמעלית היא סיפרה לליאת מה קרה.

ג. היא, ליאת ושני בנים ישבו על חומת הגדר של הבניין, באופן שהרגלים שלה היו באוויר. היא לבשה מכנס ארוך מקופל לשלושה רבעים. הנאשם עבר לידה, תפס ברגליה, הפשיל מעט את מכנסיה, תפס בקרסול רגלה ושר שיר בלועזית.

ד. היה אירוע נוסף בעת שהיא שבה מבית הספר, הוא עמד ליד הבית ועשה לה אצבע משולשת.

6. ליאת, חברתה של המתלוננת, מאשרת את שני האירועים שהתרחשו במעלית ובחומת הגדר.

לגבי האירוע של המעלית, ליאת הסבירה, כי בעת שהמתלוננת נכנסה למעלית היו רעשים והיא לא שמעה טוב וכאשר שני היתה בתוך המעלית היא שמעה אותה אומרת "די תעזוב אותי" ובהמשך, לאחר ששני יצאה מהמעלית היא סיפרה לה מה ארע.

7. אמא של שני, רחל נוח שמעה מבתה על ההתרחשויות ולדבריה שני היתה מאוד נסערת בעת שתארה בפניה מה ארע והיתה מאוד מפוחדת ומבוהלת.

פרשת ההגנה

8. הנאשם העיד, כי כל אימת שראה את שני היו ביניהם חילופי דברים וחיוכים וכלשונו "היו בינינו צחוקים".

א. באירוע הראשון, הוא ראה את שני בפתח הבנין יחד עם ילד אחר. הוא שמע את שני מקללת אותו "מסריח, מגעיל" ולכן שאל אותה אם היא קיללה אותו.

ב. יום למחרת הוא חזר בשעות הערב מחברים וראה את שני ואת חבריה יושבים על מעקה הבנין. הוא רצה להפחיד אותה בגלל שקיללה אותו, לכן תפס את רגליה, הרים אותם למעלה, כאילו הוא עומד לזרוק אותה לאחור, עזב אותה והלך. הנאשם אינו שולל אפשרות ששר שיר לעצמו.

--- סוף עמוד 2 ---

ג. באחד הימים כאשר חזר מהעבודה, הוא עלה בגפו במעלית וביציאה מהמעלית הוא ראה את שני נשענת על הקיר ומשוחחת בטלפון. המעבר בפרוזדור היה צר ועל מנת שיוכל לעבור הוא הניח את ידו על כתפה..

הנאשם מכחיש שפגש את שני במעלית וכן מכחיש שחיבק והצמיד אותה לגופו.

ד. הנאשם מכחיש שעשה לעבר שני "אצבע משולשת". לגירסתו, הוא היה בבית, בעוד שני וחבריה היו למטה, אחד החברים שאל אותו מדוע הוא מסתכל, ועל כן הושיט ידו וביקש שיהיו בשקט, אך לא עשה תנועה מגונה..

מימצאים

9. שני, על אף גילה הצעיר, הינה ילדה נבונה, חכמה, מבטאת את עצמה בצורה בהירה וברורה ויודעת לעמוד על שלה.

10. נראה, שהתביעה הרחיקה לכת והגזימה, כאשר ייחסה לנאשם מעשים מגונים באירועים שעל פניהם נראים תמימים, ללא כוונה מינית, ואפרט:

א. באשר לאירוע הראשון, הליטוף על הלחי, אין חולק, כי האירוע החל על רקע החשד של הנאשם, כי שני והחבר עימו ישיבה קיללו אותו. שני הכחישה שקיללה את הנאשם ולדבריה, היא וחברה הקניטו זו את זה והנאשם סבר, בטעות, כי הם מפנים את הקללות אליו. אינני יכולה לקבוע ממצא ודאי, האם שני קללה את הנאשם, כטענתו, אך יש לשער, כי כך אכן ארע, שכן אחרת קשה לפרש את פנייתו של הנאשם לשני "מדוע את מקללת אותי"? אני מניחה, ששני נבהלה, כאשר הנאשם הרים את ידו כדי לסטור לה, ועל-כן הכחישה שקיללה אותו והיא התבצרה בעמדה זו לאורך כל הדרך.

בין אם שני קיללה את הנאשם ובין אם לאו, אין חולק, כי הנאשם חש, באופן סובייקטיבי, כי שני והחבר שהיה עמה קיללו אותו, ומכאן פנייתו אליה.

בעקבות ההכחשה של שני, הנאשם ליטף את לחיה ועזב. הנאשם אמנם מכחיש שליטף את לחיה, אך בנקודה זו, אני מאמצת את הגירסה של שני.

הנסיבות של המקרה, אינן מצביעות על כך שמאחורי הליטוף הסתתרה כוונה מינית. חילופי הדברים בין השניים נסבו על עניין שבינו לבין כוונה מינית אין ולא כלום. סביר להניח, על פי השתלשלות האירועים, שאלמלא ההכחשה שבאה מצד שני, היא היתה "זוכה" למכה או לסטירה מהנאשם.

ב. אין חולק, כי בעת ששני ישיבה על החומה יחד עם מספר חברים, הנאשם הרים את רגליה והפשיל מעט את שולי

מכנסיה.

אילו אירוע זה היה מתרחש ללא עדים, יתכן וניתן היה לומר שמדובר במעשה שמסתתרת מאחוריו כוונה מינית. לא כך הדבר, כאשר הדבר נעשה לעיני כל. הנאשם נתן הסבר למעשיו ובנסיבות האמורות ההסבר שהוא נתן מניח ומתקבל על הדעת. נראה, שמדובר באקט של התגרות מצד הנאשם, על רקע תחושתו ששני מקללת אותו, אך בשום מקרה לא ניתן לומר שמדובר באקט מיני.

11. האירוע החמור מכולם הוא האירוע שהתרחש במעלית.

--- סוף עמוד 3 ---

בביהמ"ש שני עמדה על דעתה, כי האירוע התרחש בתוך המעלית, תוך כדי נסיעה למעלה, דבר העומד בסתירה לתמליל החקירה בפני חוקרת הילדים (ת5/ בו אמרה, במספר מקומות, כי האירוע התרחש בדלת האחורית של קומת הכניסה לבנין, בעת שהמתינה לכלב שלה שיעשה עת צרכיו. לא זו אף זו, אלא שבתמליל מספרת שני, כי הנאשם עלה במעלית לבדו ומפאת החשש שלה מהנאשם היא המתינה למטה מספר דקות ובסוף עלתה במדרגות. כאשר שני עומתה עם האמור בתמליל, היא עמדה על דעתה, שבביהמ"ש ובחקירתה היא אמרה אותם דברים. לא ניתן ליישב את הסתירה וגם הסבר לא ניתן. לא ברור מדוע שני שינתה את גירסתה באשר למקום האירוע, אלא אם כן נעשה נסיון לתאם גירסאות בין העדים.

12. כפי שצינתי בראשית דבריי, שני עשתה עלי רושם טוב ובהעידה בביהמ"ש התרשמתי מכנות גירסתה. דא עקא, שכאשר העמדתי את עדותה בביהמ"ש אל מול גירסתה בחקירה במשטרה, נתגלו בקיעים וסדקים היורדים לשורשו של עניין, הגם שאני נוטה להאמין לגירסה של שני, נוכח הסתירה המהותית שבין שתי הגירסאות, המעוררת ספק הפועל לטובת הנאשם, ומאחר ומדובר בעדות יחידה של קטינה, הגעתי למסקנה, כי לא אוכל לבסס הרשעה על סמך עדות יחידה זו.

אינני מתעלמת מכך שליאת, חברתה של שני, העידה ששמעה את קריאתה של שני "די תעזוב אותי" ובכך היא מחזקת את עדות שני, אם כי היא ניזונה מפיה של שני, שהיא, כאמור, העדה העיקרית והמרכזית בתיק.

על פי העדות של ליאת, הקריאה של שני היתה בעת שזו היתה במעלית, דבר העומד כאמור בסתירה לגירסתה הראשונית של שני, כפי שבאה לידי ביטוי בחקירתה במשטרה. זאת ועוד, ליאת העידה כי שני אמרה לה שכאשר היא נכנסת למעלית, יהיו רעשים ולא תהיה קליטה, ונשאלת השאלה הכיצד היא שמעה את קריאתה של שני, כאשר זו היתה במעלית !?

13. הנאשם לא מסר את כל האמת באשר לאירוע של המעלית ומכל מקום גירסתו בלתי סבירה ובלתי הגיונית. הנאשם קושר את עצמו לאירוע אך טוען, כי האירוע התרחש בפרוזדור של הקומה השניה, בעת יציאתו מהמעלית, כאשר חלף על פניה של שני ונגע בכתפה, ובכך הוא אף מחזק את הגירסה של שני על המגע הפיסי ביניהם. הגם שלא האמנתי לנאשם באשר לתיאור שמסר על אותה התרחשות, אין בכך כדי להשלים או למלא את מה שהחסירה התביעה.

14. התוצאה מכל האמור היא, שאני מזכה את הנאשם מחמת הספק באשר לאירוע שהתרחש במעלית.

15. האישום השני, מייחס לנאשם שתי עבירות. האחת, הפרת הוראה חוקית, בה הודה הנאשם והאחרת, הטרדת עד.

עפ"י העובדות המתוארות בכתב האישום ההטרדה התבטאה בכך שהנאשם הניף לעבר שני "אצבע משולשת".

16. בעדותה בביהמ"ש סיפרה שני, כי כאשר חזרה מוקדם מבית הספר, הנאשם ראה אותה ועשה לה "אצבע משולשת".

דברים אלה עומדים בסתירה להודעתה נ1/, שם סיפרה על אירוע שהתרחש בערב, עת היא וחבריה היו למטה והנאשם עמד בחלון ביתו.

--- סוף עמוד 4 ---

על פי גירסתה ב-1נ1/, אחד מחבריה צעק לנאשם מדוע הוא מסתכל לעברם ושאל אותו את השעה. הנאשם השיב לחבר, נכנס לביתו ושוב יצא הסתכל לעברה ועשה לה תנועה מגונה "אצבע משולשת".

הנאשם טוען, כי הוא ביקש מהבחור שישתוק ותוך כדי כך הניף את ידו לעבר הבחור, אך לא עשה תנועה מגונה. הנאשם טוען, כי מדובר בשעת חשיכה ושני לא יכלה לראות מהמקום בו היא עמדה, אם הוא הושיט יד ישרה או עשה

תנועה עם האצבע. יש טעם והגיוון בדבריו של הנאשם, אם כי איני קובעת מסמרות בנקודה זו..

התביעה מייחסת לנאשם עבירה של הטרדת עד וספק רב בלבי, בין אם נעשתה תנועה מגונה ובין אם לאו, אם ניתן לראות בכך הטרדת עד..

ראשית לכל, שני העידה בביהמ"ש על ארוע אחר מזה שעליו מסרה במשטרה. הארוע עליו מסרה שני במשטרה תואם את גירסתו של הנאשם בביהמ"ש, ועל פי נסיבותיו התקיימה שיחה בין הנאשם לבין חבר של שני והיה זה דווקא החבר שפנה לנאשם, ומכאן שהתנועה שעשה הנאשם היתה מכוונת לחבר ולא דווקא לשני. מכל מקום, נוכח השוני בגירסאות של שני, לא ניתן לבסס הרשעה על סמך עדות יחידה זו..

אשר על כן, אני קובעת שהתביעה לא הוכיחה שהנאשם הטריד את שני, שהיתה אמורה להעיד נגדו..

17. במהלך המשפט, בטרם שני וליאת העידו, ביקשו הוריהם של הקטינות שעדותן תימסר, שלא בנוכחות הנאשם, ובעקבות כך התביעה הגישה בקשה לבית המשפט לשמוע את עדותן בהעדר הנאשם.

ב"כ הנאשם הביע התנגדות נחרצת לבקשה, מהטעם שהגנתו של הנאשם תקופח והסתיע בטיעונו בע"פ 1741/99 (סעיד יוסף) תקציר פס"ד נ"ד (11) 164-5.

בסופו של דבר שמעתי את עדות הקטינות, שלא בנוכחות הנאשם, והודעתי שאנמק את החלטתי במסגרת הכרעת הדין, וכך אני עושה.

עם כל הכבוד לב"כ הנאשם, האנלוגיה שהוא עשה בין המקרה שבפני לבין פסה"ד עליו הסתמך, בטעות יסודה. באותו עניין נדונה השאלה האם ניתן לותר על עדות הקטינים בביהמ"ש אם לאו. לא הרי מקרה של אי העדת קטינים בביהמ"ש למקרה של העדת קטין בביהמ"ש שלא בנוכחות הנאשם, כאשר הנאשם מיוצג..

אי העדת קטין בביהמ"ש הינו חריג המתיר עדות שמיעה (של חוקר הנוער) ובכך הגנתו של הנאשם יכולה להפגע, כאשר הכלי הכמעט בלעדי העומד לרשות ההגנה לקעקע את מהימנות העד בחקירה נגדית, נשמט מידה..

לא כך הדבר במקרה שבפני, כאשר כל מה שביהמ"ש נדרש לעשות הוא לשמוע את עדות הקטינות בלי שיהיה מפגש פנים אל פנים בין הילדות לנאשם. לא ירדתי לסוף דעתו של הסינגור המלומד במה תקופח הגנתו של הנאשם ובמה דומה מקרה זה לבין מקרה בו חל איסור על העדת קטין בביהמ"ש. גם אם קיימת פגיעה מסויימת בנאשם, הרי שזוהי פגיעה מינימלית, שאינה פוגעת בהגנה של הנאשם ואינה שוללת מהסינגור את ההזדמנות לחקור את הקטינה בחקירת שתי וערב ובה בעת מאפשרת לביהמ"ש להתרשם מקרוב ממהימנות העדה.

--- סוף עמוד 5 ---

על פי סעי' 2 לחוק לתיקון סדרי הדין (חקירת עדים) תשי"ח - 1957 נקבע, כי ביהמ"ש רשאי לקבוע שעדות מתלונן בעדות מין תשמע שלא בנוכחות הנאשם, אלא בנוכחות הסינגור, אם נוכח שמסירת העדות בנוכחות הנאשם עלולה לפגום במתלונן או בעדותו.

ניתן היום ג' באייר תש"ס, 8 במאי 2000 בנוכחות הצדדים.

זכות ערעור תוך 45 יום לביה"מ המחוזי.

מותר לפרסום מיום 08/05/2000.

ח. כוחן, שופטת

ענת / 1 k00681599p

נוסח זה כפוף לשינויי עריכה וניסוח

--- סוף עמוד 6 ---

תפ (ת"א) 6815/99 מדינת ישראל נ' אבישי צפור

